endine suur julgus taganes ikka rohkem lahtluse eest: Kuida, kui saadetud kiri pettus ja „wanaeit“ temaga nalja teha tahtnud oleks? Wanadest naestest räägitakse mõnda paha! Oleks tema waene ükši olnud, tema oleks ehk juba lähemalt risti-teelt ümber pööranud, aga oma õe ees ei tohtinud tema nii suurt argdust näidata. Ei, see ei läinud korda. Nüüd pidi tema juba edasi minema!

Kirikuõpetaja weikeses aidas maja ees, millest läbi minema pidiwad, leidsiwad nemad Sofie ja tema ema, ühe elawa lahke praua, kes neid südamelikult wasta wõttis ja tuppa kutsus. Sofie ja Anna oliwad üksteisi juba kord kolmandemas paikas näinud ja tutwustamine oli kerge asi. Büchner'it teretates küsis wallatu Sofie, kas tema mitte isale mõnda wana raha näitamiseks kaasa toonud ei olla, ja jälle lehwis see kawal naeretes tema näu peal, mis Büchner'ile juba enne hirmu teinud oli.

Pea ühendas neid kohwi-laud ja kannatusega wõttis Büchner nõuuks wälja pidada, kui „wanaeit“ temaga paha nalja teinud, kui Sofie järsku läbi akna waatas ja hüüdmisega: „Ah kui hea, sealt tuleb Frieda!“ ukselt wälja läks. Kohe peale selle kuuldi eestuas rõõmsat teretamist, naermist ja rääkimist, ja Büchner tundis selgest seda healt ära, mida tema ainult üks kord enne kuulnud oli. Tema süda pekslis nagu tahaks lõhkeda ja pea oleks

kohwi-taga tema wärisewatest kätest kukkunud. „Oh, kallis ja kallim kõigeist nimeta wana-eitedest, anna ülekohtust kahtlemist andeks!“

See oli tema wiimane mõte, sest siis läks uks lahti ja kõik mõtlemine oli otsas. Tema see oli, kes nüüd Sofie'ga sisse astus, see elawaks saanud „Lumiwalgeke“, see kadunenud ja waluga otsitud neiuke muiste-jutust. Oleks tema aga kohe, nagu Prinz muiste-juttus, oma armukesega hobuse selga karata ja teda oma koju wiia wõinud! Kas ja kuida wõeraid üksteisega tutwustati, seda Büchner ei teadnud; teda wangistas kuulmine ja nägemine, ja kui õhta käikus weike seltskond klaweri ümber asus ja Frieda hõbeselge healega mõned rahwalaulud laulis, siis oli ast Büchner'i südames koguni hukkas. „Lumiwalgeke“ ise ei oleks noor neiuke tundwa südamega ja oleks täitsa ilma neiu-uhkuseta olema pidanud, kui tema seda märkanud ja kui see tema südant soojendanud ei oleks, mida kõik teised selgest nägiwad. Mida sagedamast Eduard tema peale waatas, seda rohkem pakitas midagi tema südames, ja kui seltskond wiimaks lahkus, siis wõttis Frieda sooja aimu kaasa, et see pääw üks pööripääw tema elus oli olnud. Ka juba tähtsal pääwal apthekis ei olnud tema peremehe iseäralise wiisi kohta silmita olnud, ja oli neiu-tarkusega selle põhjust aimanud.